

РЕШЕНИЕ

№ 13146

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **1812** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 17.02.2025г. на М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, срещу Решение № 1087/29.01.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за неправилност на постановеното решение, като се твърди, че същото е постановено в нарушение на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Изложени са твърдения, че данните в справката за Руската федерация са използвани превратно и фрагментарно, не е взето предвид, че жалбоподателят е етнически чеченец и не е изследвано в справката какво е отношението към етническите чеченци в Русия. Посочва, че не е съобразена личната бежанска история на жалбоподателя. Твърди се, че връщането на жалбоподателя в Руската федерация би поставило живота и сигурността му в заплата. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание моли съда да отхвърли жалбата като потвърди оспорвания кат на основанията, посочени в него

Прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 22.08.2024 г. М. М. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР-13-1464/22.08.2024 г. по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. /л.69/

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 65/.

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 18.10.2024г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай, че отговоря на условията на ЗУБ. /л.27/

На 25.09.2024 г. е проведено интервю с М. М. , за което е съставен протокол /л.40/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е роден в Турция, като е ходил само веднъж в руската федерация през 2011 със семейството си, за да се регистрира и да получи лични документи, тъй като в Турция му отказвали. Твърди, че не могъл да остане в Русия, тъй като баща му и дядо му „преди са воювали срещу Русия“, като семейството му е на страната на чеченците, които са срещу руското управление. Впоследствие, по време на интервюто, твърди, че при раждането му Турция е получил документ за самоличност, като притежава паспорт и разрешение за пребиваване в Турция до 2022 със срок на валидност 2 години, като впоследствие е получил отказ за подновяване на документа. Твърди, че и ма хуманитарна закрила. Като причина за напускане на Турция е посочил невъзможността да получи документ за легален престой. В проведеното интервю жалбоподателят е заявил, че не е бил преследван, на основание религиозната си принадлежност, не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че е бил задържан в Турция за около един месец поради липса на документи. Като чеченец не е имал проблем за принадлежност към тази етническа група. Подал е молба в Турция за предоставяне на хуманитарна закрила, но не е изчакал отговор и е напуснал страната. В Турция е работил, учил, понастоящем семейството му продължава да се намира на територията на Турция.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 19/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Руската федерация. В справките за Руската федерация от 05.11.2024г. е посочено, че руският президент В. П. е спечелил президентските избори с безпрецедентно висок брой на гласовете. Относно конфликта между Русия и Ч., след смъртта на чеченския лидер А. И. няма изложени данни да са преследвани бивши опозиционни чеченски лидери, както и семействата им. В справката е посочен реда за издаване на документи за самоличност на руски граждани, в това число и на лица под 18 години.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1, т.2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4

от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на Руската федерация, самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г на СЕО по дело С-465/2007г. по тълкуването на чл.15 б. В от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на чл.9 ал.1, т.3 ЗУБ. В решението е посочено, че от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно заседание е представена нова справка /л.82 и сл./ на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС от 18.02.2025г. за актуалната политическа и икономическа обстановка в Руската федерация.

В нея е посочено, че на 10.08.2024г. Русия налага засилен режим на сигурност в три гранични региона, докато М. мобилизира сили, за да противодейства на най-голямата атака на У. срещу руска суверенна територия, от началото на специалната военна операция през 2022г. Русия се бори с демографския спад на населението, посредством различни мерки, които имат за цел да въздействат благоприятно на населението.

В хода на съдебното дирене, бяха събрани устни доказателства, съдържащи се в свидетелски показания на свидетеля Г. Ш. С.. В хода на съдебното производство не можа да се установи по безспорен начин самоличността на свидетеля, тъй като той не представя документ за самоличност. Свидетелят заяви, че познава жалбоподателя от раждането му. Заяви, че е руски гражданин. От Ч. до Турция през 2015г. е пътувал свободно със самолет, с наличието на паспорт, издаден от Руската федерация. Потвърди, че в Турция не е издирван за извършване на никакви престъпления, както и че не е преследван от властите по политически или други причини. Свидетелят е заявил, че не знае дали дали М. или семейството му да са били преследвани от Руската федерация. Доколкото му е известно жалбоподателят не е получавал призовка за мобилизация в Руската федерация. Потвърди, че нелегално е напуснал Турция заедно с М..

С оглед на така установената фактическа обстановка, въз основа на събраните по делото доказателства - писмени и гласни, съдът подхожда внимателно с оглед неустановената самоличност на свидетеля и намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ.

Спазени са административнопроизводствените правил-от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него турски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец. Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно С., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението.

Според настоящия съдебен състав е неоснователно възражението, че липсва анализ на личната бежанска история на жалбоподателя и че не е взето предвид, че жалбоподателят е етнически чеченец, като не е изследвано в справката какво е отношението към етническите чеченци в Русия.

Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Изрично следва да се посочи, че в справка се съдържа подробна информация за отношението към чеченците, като е разгледан и подробна въпроса за издаване на документи за самоличност в Руската федерация, с оглед заявеното от жалбоподателя по време на интервюто. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на личната бежанска история на жалбоподателя, както и обществено-политическа обстановка в Руската федерация и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 ЗУБ. Този извод се потвърждава и от събраните в хода на съдебонот дирене доказателства, съдържащи се в показанията на разпитания в свидетел, който е заявил, че жалбоподателя не е преследван в Руската федерация.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези

раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Прямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ - МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на М. М. статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Руската федерация поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или

международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Правилни са изводите на Председателя на ДАБ при МС, че Република Турция е трета сигурна държава съгласно Решение №247/03.04.2024г. на Министерски съвет, предвид факта, че жалбоподателя е роден и израснал именно на територията на Република Турция, като е пребивавал там легално, с предоставена хуманитарна закрила.

В случая, изводите на административния орган са правилни и предвид представените в хода на съдебното производство доказателства, съдът приема, че жалбоподателят е напуснал страната без да има данни за основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 17.02.2025г. на М. М., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Руската федерация, срещу Решение № 1087/29.01.2025г. на Председателя на Държавната

агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: